

Straffelovrådet finder det på den baggrund mest hensigtsmæssigt at undlade at indsætte en særlig bestemmelse om straffrihed i de nævnte tilfælde. Rådet foreslår, at man i stedet lader spørgsmålet om straffrihed bero på, om udleveringen af oplysninger har været »uberettiget«. Denne løsning opfordrer efter rådets opfattelse i højere grad den myndighed, der modtager en anmodning, til at anlægge en konkret bedømmelse af den begærende myndigheds interesse i oplysningen sammenholdt med den anmodede myndigheds eller andres interesse i, at oplysningen ikke udleveres. Desuden vil den foreslåede løsning understrege, at grænsen mellem den berettigede og den uberettigede udlevering af oplysninger til anden offentlig myndighed først og fremmest må bero på de forvaltningsretlige regler, der fastlægges på de enkelte områder. Efter den af straffelovrådet foreslåede regel bliver det således domstolens opgave – såvidt muligt på baggrund af gældende forvaltningsretlige bestemmelser – konkret at afgøre, om der bør pålægges strafansvar for en uberettiget videregivelse af oplysninger til en anden myndighed.

Straffelovrådet forudsætter i den forbindelse, at disciplinære sanktioner også i fremtiden vil være dominerende på dette område, og at konkrete tvivlstilfælde normalt vil give anledning til at søge reglerne afklaret gennem regelfastsættelse eller aftaler mellem de implicerede myndigheder. Justitsministeriet kan tiltræde straffelovrådets opfattelse.

d. *De gældende regler* i straffelovens § 152, stk. 5, og § 264 c indeholder bestemmelser om, at straffebestemmelserne vedrørende krænkelse af tavshedspligt finder tilsvarende anvendelse på den, der uden at have medvirket til gerningen, skaffer sig eller uberettiget udnytter oplysninger, der er fremkommet ved en sådan krænkelse. Efter begge bestemmelser gælder et krav om forsæt, hvoraf følger, at gerningsmanden skal have handlet med kendskab til, hvorfra oplysningerne stammer. Tavshedspligtsudvalgets flertal foreslår, at disse regler opretholdes med enkelte sproglige ændringer.

Straffelovrådet er enig i, at de gældende regler om kriminalisering af efterfølgende forhold med hensyn til krænkelse af tavshedspligt bør videreføres. Det er dog rådets opfattelse, at det formentlig vil være mest hensigtsmæssigt at lade bestemmelsen om efterfølgende forhold henvise til de strafferammer, som gælder for den pågældende overtrædelse af tavshedspligt. Justitsministeriet er enig heri.

5. Straffen for krænkelse af tavshedspligt er efter *den gældende bestemmelse* i straffelovens § 152, stk. 1 – der også finder anvendelse i de i stk. 2–5 nævnte tilfælde – bøde, hæfte eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 1 år. Straffen kan stige til fængsel i 3 år, hvis forholdet er begået for at skaffe sig eller andre uberettiget vinding. Straffen for røvelse af private hemmeligheder, jfr. § 264 b, er bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder. Denne strafferamme finder også anvendelse på efterfølgende forhold efter § 264 c, jfr. § 264 b.

Om mulighederne for at anvende disciplinæransvar, erstatningsansvar m.v. som sanktion over for tilsidesættelse af tavshedspligt henvises til *betænkning nr. 998/1984* om tavshedspligt, side 115 ff. I betænkningen tages der ikke stilling til spørgsmålet om strafferammens udformning.

Der findes kun få afgørelser om overtrædelser af straffelovens bestemmelser om tavshedspligt. De oplysninger om udmålingspraksis, der foreligger, tyder på, at der kun i meget begrænset omfang rejses tiltale for overtrædelse af disse bestemmelser, og baggrunden herfor må formentlig bl.a. søges i, at forholdet i almindelighed afgøres ved disciplinære sanktioner. I straffelovrådets udtalelse oplyses, at strafudmålingerne efter det foreliggende synes at holde sig på bødeplanet.

Justitsministeriet finder ikke, at der er grund til at overveje afgørende ændringer i strafniveaue, men har dog fundet, at straffen for krænkelse af tavshedspligt bør være ens, hvad enten der herved krænkes offentlige eller private interesser, og hvad enten den, der krænker tavshedspligten, virker i offentlig tjeneste eller hvert eller i henhold til offentlig beskikkelse eller anerkendelse. Justitsministeriet foreslår derfor, at krænkelse af tavshedspligten straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder. Da det offentlige og offentligt beskikkede personer i stigende omfang modtager oplysninger om enkeltpersoners og virksomheders forhold, og da en tilsidesættelse af den tavshedspligt, der påhviler alle i offentlig tjeneste eller hvert, udover at kunne medføre en væsentlig krænkelse af enkeltpersoner også kan få betydelige økonomiske følger, finder justitsministeriet, at bestemmelsen om en videre strafferamme, når krænkelsen af tavshedspligten sker for at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, bør bevares og udstrækkes til generelt at gælde for alle de persongrupper, som er omfattet af straffelovens tavshedspligtsregler.

Straffelovrådet har i sin udtalelse tilsluttet sig disse ændringer af strafferammerne.